

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Carl den femtes Gang i Liigkisten

Citation: Ingemann, B. S.: "Carl den femtes Gang i Liigkisten", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54702/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Carl den femtes Sang i Liigkisten.

Ding, dang, Klokkelag!
 Før mig til de Døde!
 Lad mig under Von og Sang
 Sove Sønnen, død og lang,
 Paa de Volstre bløde!
 Ding, dang, Klokkelag!
 Før mig til de Døde!
 Jeg en Koning var engang,
 Nigge mig adløde,
 Mig en Verden var for trang,
 Nu er Kisten mig for lang;
 Ding, dang, Klokkelag!
 Før mig til de Døde!

Dyd, tyd, sagtelig!
 Styr ei mine Drømme!
 Lad mig seve sødelig!
 Lad mig glemme Jorderig
 Og mit Kongedømme!
 Dyd, tyd, sagtelig!
 Styr ei mine Drømme!
 Ingen mere nævne mig,
 Ingen mig berømme!
 Seer I ei, jeg ligger lig?
 Er dog ei i Himmerig - -
 Dyd, tyd, sagtelig!
 Styr ei mine Drømme!

Fort, fort, før mig hen
 Til mit Sovekammer!
 Lad mig høre mine Deen
 Hift, hvor under Hvælvingen
 Dødningslaupen flammer.
 Fort, fort, før mig hen
 Til mit Sovekammer!

Verdenskronen tag igjen!
 Den er taug af Jammer.
 Jeg kan næst ei bære den,
 Den er blodig — vaff den reen!
 - - Fort, fort, før mig hen
 Til mit Sovelammer!

Lys, lys, und mig Noe!
 Und mig Noe i Graven!
 Aldrig var jeg sjæleløs,
 Aldrig havde Hjertet Noe
 For de Dødes Gnaven;
 Lys, lys, und mig Noe!
 Und mig Noe i Graven!
 Døden ene følger troe
 Konningen som Slaven,
 Døden i Hjertet boe,
 Gnavt løst, gnavt fro.
 Lys, lys, und mig Noe!
 Und mig Noe i Graven!

Kom, kom, Mægtige!
 Til min Hjerteriste!
 Kommer hid! og I skal see
 Ham, som mellem Kongerne
 Jorden mægtig priste.
 Kom, kom, Mægtige!
 Til min Hjerteriste!
 Han, som har de Kroner tre,
 Han, som kunde vriste
 Sceptret fra den Stærkeste,
 Kampet nu — o! Noe, o! Noe,
 — Kampet nu med Døden
 I den snevre Riste.

Ding, dang, Klokkelag!
 Lad med Fred den Døde!
 Lad ham under Væn og Sang
 Gave Sønnen dyb og lang
 Paa de Volsire bløde!
 Ding, dang, Klokkelag!
 Lad med Fred den Døde!

— 35 —

Der en Kønning var engang,
Siger ham adlode;
Verden var ham fjer for traug,
Nu er Kisten ham for lang.
Ding, dang, Klokkelæng!
Lad med Fred den Døde!

3²